

[Ministeren for handel, industri og søfart.] priserne noget ned, netop fordi underskuddet er reduceret så kraftigt; der foregaar for tiden forhandlinger herom.

Hvad det andet hovedproblem i det ærede medlems spørgsmål angår, nemlig kvaliteten, ligger det sådan, at man ved ordningens indførelse opdeltte kullene i visse hovedgrupper, hvorved nogenlunde ens kvaliteter blev henført til samme kategori. Resultatet blev, at der kom til at gælde nogenlunde samme pris for kul af samme kvalitet. Nu er der sket det, at man fra engelsk side for visse specielle kvaliteters vedkommende har foretaget meget betydelige prisnedsættelser, og disse prisnedsættelser er resulteret i en vis ulighed i den retning, som det ærede medlem antydede. For at udligne denne skævhed forhandles der i øjeblikket om en betydelig større differentiering af priserne, således at priserne kommer til at stå i et naturligt forhold til kullenes brændværdi. De pågældende undersøgelser er netop tilendebragt i disse dage, og spørgsmålet vil nu blive taget op til drøftelse med de interesserede parter. Jeg er helt enig med det ærede medlem i, at en differentiering af priserne sikkert vil medføre bedre dispositioner i indkøbspolitikken.

Boeck-Hansen: Jeg skal give den højtærede minister ret i, at ordet „monopol“ er et stærkt misbrugt ord i dette land, men jeg synes nu, det var vel anvendt her, for det er jo staten, som har eneret på at fastsætte priserne, og den har dermed i virkeligheden eneret på kulindkøb og kulsalg. Men hvis den højtærede minister ikke kan lide ordet „monopol“, kan jeg godt frafalde dette udtryk; det gør ikke så meget, for det er som sagt et meget misbrugt ord — jeg har hørt det i den højtærede ministers mund på de mærkeligste tidspunkter og steder.

Jeg er iøvrigt meget taknemlig over, at den højtærede minister er enig med mig i, at der her er noget galt; der er, synes jeg, noget meget galt. Ministeren siger „noget dyrere“. Jeg synes, at 15 kr. mere pr. t kul er en meget væsentlig forhøjelse, og især når kul af dårlig kvalitet endogså er fordyret med over 30 kr. pr. t, synes jeg, man må kalde det en væsentlig fordyrelse. Det ville give store udslag, hvis disse afgifter kunne falde bort. Jeg kan godt forstå, at landbefolkningen, som ikke får glæde af denne skat, er meget misfornøjet, men derimod kan jeg ikke forstå, at de folk, der gerne vil bruge olie, absolut skal bruge de koks, som koster staten så mange penge, og som staten skal give så meget tilskud til. Men

det er nu en sag for sig; jeg er iøvrigt tilfreds med den højtærede ministers udtalelser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lynnerup Nielsen* til ministeren for handel, industri og søfart.

Mener ministeren ikke, at tiden nu er inde til ophævelse af rationeringen af petroleum, der anvendes til kogning og belysning?

Lynnerup Nielsen: Nu da rationeringen på flere områder er ophørt, havde man håbet, ikke mindst i de mange hjem og huse, hvor petroleum er en så stor nødvendighedsartikel i den daglige husførelse, at rationeringen af petroleum også kunne være bortfaldet. Handelsministerens cirkulære af 16. oktober fastsætter imidlertid en ny rationeringsperiode, der omfatter tiden fra 1. november 1948 til 31. januar 1949. Jeg ikke alene tror, men jeg ved, at mange havde sat deres lid til, at der skulle ske en ophævelse af denne rationering, først og fremmest naturligvis de medborgere, som rationeringen direkte rammer; men også adskillige kommunalbestyrelser havde næret forventninger i så henseende. Det gør det heller ikke mere forståeligt, at petroleum til fattigmands primus stadig skal være rationeret, når der kan gives fri bane for benzin til luksuskørsel.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Spørgsmålet om mulighederne for at ophæve petroleumrationeringen var allerede fremme i sidste rigsdagssamling, og det er vel rimeligt, at problemet rejses påny. Vi har i handelsministeriet tidligt haft vor opmærksomhed henledt på dette problem, ikke mindst af de grunde, det ærede medlem fremhævede, nemlig at det i høj grad er et socialt problem. Det er de små hjem, for hvem petroleum spiller den største rolle, både til belysning og til kogning, især de mange små hjem på landet.

Når vi trods disse betragtninger ikke har haft mulighed for at ophæve petroleumrationeringen, må det forstås på baggrund af hele brændselssituationen, som endnu i høj grad er præget af krigens og efterkrigstidens forhold. Der er en betydelig mangel på fast brændsel, især på landet, hvor det indenlandske brændsel desværre endnu for denne sæsons vedkommende anvendes næsten udelukkende. Det betyder, at hvis man gav et så udmærket og relativt billigt — jeg siger *relativt* billigt — brændselmiddel